

TRETIA KAPITOLA

POLNOČNÝ SVIT MESIACA

Niečo Elodie prebudilo – posadila sa na posteľi s vlasmi prepletenými žiariacimi iskrami. Mala pocit, že jej je naraz teplo aj sviežo chladne.

Zaspala s rozťahnutými závesmi a téglik s balzomom po prastarej mame Elyse stále pevne zvierala v ruke. Do izby prúdil mäkký striebristý mesačný svit, ktorý dopadal priamo na Elodin vankúš.

Musel ma prebudiť mesiac...

Pozrela na hodiny v tvare mesiaca, a keď zistila, koľko je hodín, doširoka otvorila oči v očakávaní: bolo sedem minút po polnoci. Ten istý čas, ako keď prvý raz videla Astru.

Elodie poriadne striaslo, keď si uvedomila, ako je zrazu mrazivo chladno na septembrovú noc,

a rýchlo sa zabalila do svojho bodkovaného župana. Nazrela dole na prázdnu ulicu, pohľadom prečesávala svetlo lúčov, tieň medzi listami a napriek všetkému dúfala, že jej snami prebehol jednorozec, aby ju zobudil.

Vo vánku sa zakrútila maličká kryštalická vločka, a kým odtancovala preč, nezbedne zažiarila.

Tikot mesačných hodín bol stále hlasnejší a Elodie ustrnula so zadržaným dychom.

Slabučko, akoby z veľkej diaľky, začula Elodie akýsi rytmus. Pripomenul jej divoký zimný vietor a ľadové morské prúdy. Na okraji Elodinej mysle začalo niečo žiariť, akoby to uháňalo cez mesto, aby ju našlo.

Keď sa k nej priblížil dupot mocných kopýt a mesiacom pobozkaný kôň, žiarivý ako strieborný blesk, sa zrazu vynoril spomedzi stromov, preskočil plot parku a hnal sa pozdĺž chodníka, Elodie zhýkla a snažila sa udržať nadšenie na uzde.

Tentoraz vedela okamžite, že tento nebojácny kôň je jednorozec. Tentoraz nezaváhala.

Kým k nej jednorozec uháňal, Elodie vybehla z ich malého bytu, preskočila cez odpočívadlo

a zo všetkých síl sa rútila dole schodmi. Dorazila ku vchodovým dverám a prudko ich otvorila. O líca sa jej jemne obtrel závan ľadového vetra.

Jednorožec utekal po ulici priamo k nej. Bol obrovský! Minimálne rovnako veľký ako ťažný kôň, jeho žiariace, takmer priesvitné kopytá sa vo vzduchu na pohľad menili na hviezdny prach. Jeho hustá modrá hriva povievala vo vetre a oči mal také ľadové, až sa Elodie zdalo, že sa pozerá na hladinu zamrznutého jazera.

Stačil jediný pohľad a Elodie s týmto ohurujúcim stvorením pocítila silnú spriaznenosť. Bez dychu vykročila na ulicu. Na nebi sa nahromadili mraky a noc zamatovo stemnela. Vo svetle pouličných lúčok poletovali malé snehové vločky. Elodie zahliadla žiaru ostrého jednorožieho rohu.

Žiaril všetkými farbami ľadu pod polárnou žiarou a bol nádherný ako súmrak počas zimného slnovratu.

Patrí k Zimnému úsvitu, vydýchla Elodie, ktorá okamžite vedela, že práve to bol jeho pôvab.

Keď sa jeho žeravé modré oči upreli do tých jej, myslou sa jej rýchlo ako padajúca hviezda mihlo meno, ktoré sa jej nedarilo zachytiť.

Elodie otvorila náruč, aby ho privítala, a nevyšimala si pritom mäkký sneh na svojej koži.

Jednorožec však nespomalil. Preletel okolo Elodie, ona sa prestala sústrediť na jeho meno a namiesto toho ju zachvátila náhla, rozbúrená panika.

Zmätené sa otočila a premýšľala, či sa má rozbehnúť za jednorožcom, keď zrazu zacítila mamin pevný stisk na pleci, ktorá ju náhlivo odtiahla späť do domu a potom prudko zatvorila svetlomodré dvere.

„Pod, *ma petite fille*, nie je to bezpečné,“ šepala, a keď sa otvorili dvere vyššie na poschodí a vylialo sa z nich svetlo, priložila si na pery prst.

„Vedela som, že ten hlučný jednorožec má problémy,“ strachovala sa pani Singhová, zatiaľ čo si zaťahovala župan. „Podďte dnu, podďte, ukážem vám to.“

Kým si to stihli uvedomiť, boli Elodie, maman a pani Singhová – spolu s dosť zúrivým kocúrom Pirátom – učupené v obývačke Singhovcov a v meravom tichu vykúkali cez štrbiny zatiahnutých žalúzií.

Najprv videli len divoké počasie a splašenú líšku. O chvíľu neskôr sa však po ceste závratnou rýchlosťou prirútila veľká sivá dodávka. Z jej vnútra sa ozývala tlmená melódia hudby. Ticho preťalo nebojácne zaerdžanie a Elodie započula horúčkovitý dupot kopýt. Na dohľad však nebol žiadny jednorožec.

Keď dodávka prešla popod ne, Elodie, maman a pani Singhová sa skrčili a Elodie zalapala po dychu z náhleho nepríjemného pocitu v žalúdku.

Vlasy plné bleskov jej vstali do vysokej svätotžiary, srdce ju zúfalo bolelo.

Dialo sa niečo naozaj veľmi zlé.

„Čo v bolo v tej dodávke?“ spýtala sa, pričom upierala pohľad na stále strnulú maman.

„Myslím, že jednorožec,“ odvetila pani Singhová, keď sa usadila do svojho obľúbeného kresla a odchlípkávala z obrovského hrnčeka sladkého čaju s mliekom.

„Ale ako je to možné? A kto tú dodávku šoferoval?“

Maman potriasla hlavou. „Nikdy v živote som toho človeka nevidela, ale existuje veľa ľudí, ktorí lovia jednorožce, nehovoriac o Odbore tajomstiev. Môžem sa popýtať svojich kontaktov, či o tom niečo nevedia.“

Elodie prikývla, no stále bola veľmi otrasená.

„Na chytenie jednorožca však potrebuješ tri veci, nie?“ šepala.

Maman prikývla. „Mapu stratených jednorožcov, pátrača s darom vidieť jednorožce a sieť utkanú z bleskov.“

„Knihu nemajú,“ zamrmlala Elodie, „no určite majú bleskovú sieť a jeden z tých mužov musí byť pátrač.“

Maman si sťažka vzdychla. „Veľmi nadaný pátrač, dovoľím si tvrdiť. Jedného jednorozca už chytili a využívajú ho na to, aby nalákali toho divokého.“

„Takže nie každý na to potrebuje knihu?“ zamračila sa pani Singhová.

Maman unavene pokrčila plecami.

„Kniha vám prezradí všetko, čo by ste kedy o jednorozcoch chceli vedieť, vrátane toho, ako ich chytiť. No človek sa k tomu dokáže dopátrať aj sám. Ak chcete chytiť konkrétneho jednorozca, Mapu stratených jednorozcov na to nevyhnutne nepotrebujete.“

Elodie nahnevane zavrčala, odostrela žalúzie, otvorila okno a vyklonila sa z neho do noci. Zhlboka sa nadýchla, pričom dovolila, aby jej chladný vzduch pohladil dušu a upokojil jej vlasy.

Jednorozec aj dodávka boli preč. Ulica sa zdala až na odraz hviezd plávajúcich na mlákach prázdna.

„Mali by sme tú dodávku prenasledovať a zastaviť, aby sme mohli oslobodiť toho zajatého jednorozca,“ navrhla Elodie.

„Nič také nespravíme,“ zamietla maman pohoršene a Pirát súhlasne zapriadol.

Elodie stislo srdce. Snáď maman nečakala, že sa bude nečinne prizerať? Nemohla predsa čakať, kým sa objaví niekto iný, kto chytenému jednorožcovi pomôže. Bolo to proti kódexu pátračov. Napriek tomu však pri pohľade na dospelákov v miestnosti vedela, že už sa rozhodli.

Maman vec vyšetří zajtra – oficiálnymi cestami.

Elodie však v žiadnom prípade nemohla čakať. Nie, ak je v ohrození jednorožec...

Keď sa rozlúčili s pani Singhovou a vycupitali späť do svojho bytu, Elodie si ľahla do postele, no odmietala spať. Podnikne niečo na vlastnú päsť. Musela len počkať, kým maman tvrdo zaspí.

Jej izba bola však po tom ostrom ľadovom vetre taká útulná a príjemná, že Elodine viečka oťažievali, akoby ich prikrýval sneh.

Elodie sa prudko posadila, potriasla hlavou, aby sa trochu prebrala, a spod postele vylovila školský ruksak. Nemohla riskovať, že zaspí. Zatiaľ sa pokúsi spraviť si domáce úlohy, aby sa niečím zamestnala.

Keď otvorila ruksak, na perinu z neho vypadol zožmolený papier. Elodie ho opatrne vyrovná-

la a zažala lampičku. Kým ohúrená čítala odkaz, otvorila ústa dokorán. Na okraji myšlienok, tesne mimo jej dosahu, sa jej zamihotalo meno snežného jednorožca.

Jordash...

Alebo teda Dash, pomyslela si nadšene.

Keď mesačné hodiny odbili jednu hodinu ráno, Elodie prebehla do kuchyne, schmatla ockov telefón a poslala správu:

Zahliadla som jednorožca sedem minút po polnoci. Núdzové stretnutie pátračov ráno pred školou pri jazere.

Zaliezla späť do postele a za pár minút zaspala, zatiaľ čo jej vo vlasoch stále prelietavali malé blesky.